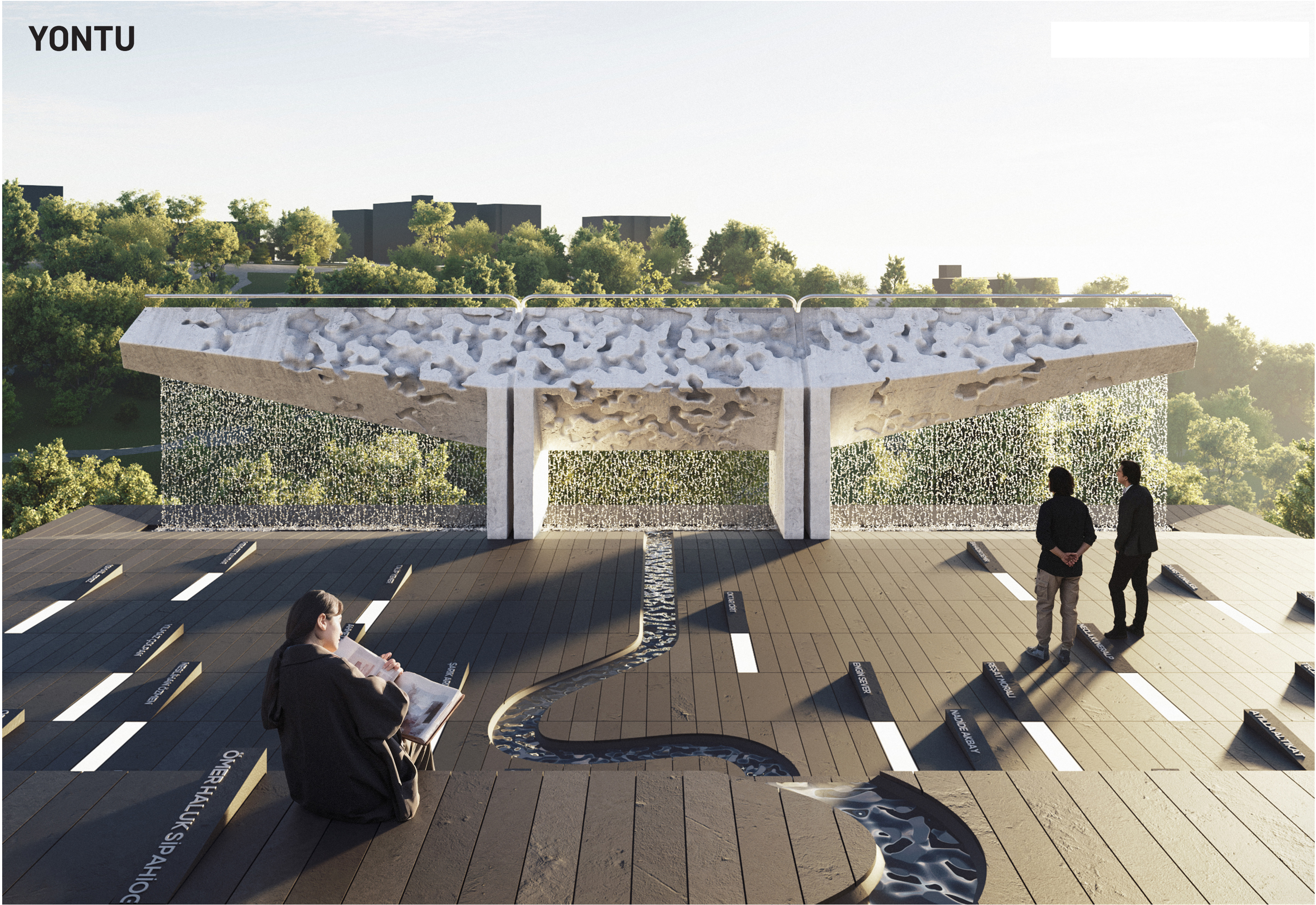

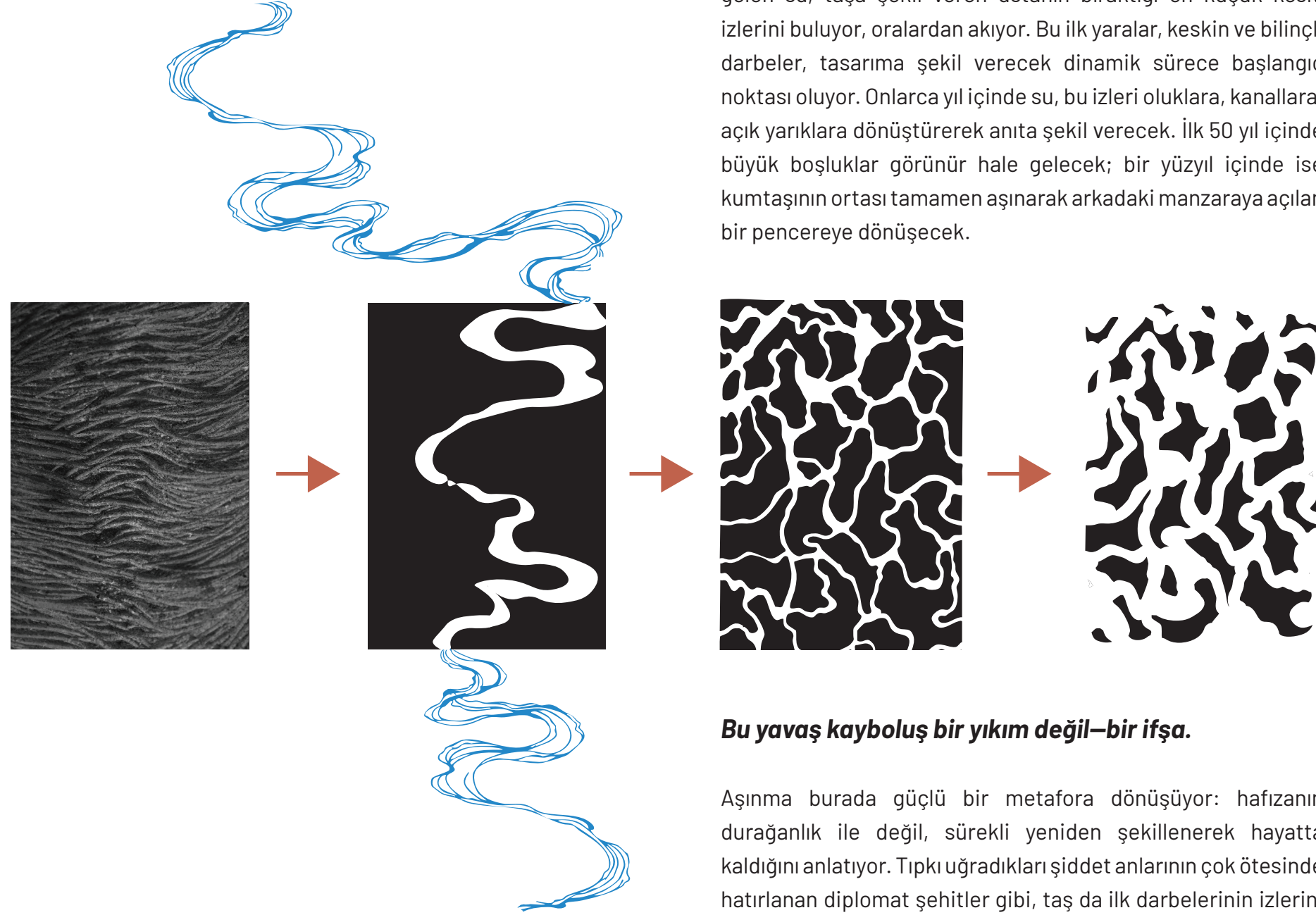
YONTU

Bir anıt nedir ki, zamana karşı hatırayı kurtarma çabasından başka?

James E. Young’a göre anma eyleminin pasif bir nesne formunda hayat bulması, hatırlatmanın aksine, “unutulmaya mahkum” olduğudur.

Gerçek hafıza donuk değildir. Dinamiktir, yer ve şekil değiştirir, silinir, yeniden belirir—yaşar. Geçmişî taşa hapsetmeye çalışan geleneksel anıt anlayışına karşılık bu anıt, başka bir pozisyon almaktadır: Hatırlamanın, tıpkı doğa gibi, sürekli bir değişim olduğuna.

Bir metafor olarak aşınma

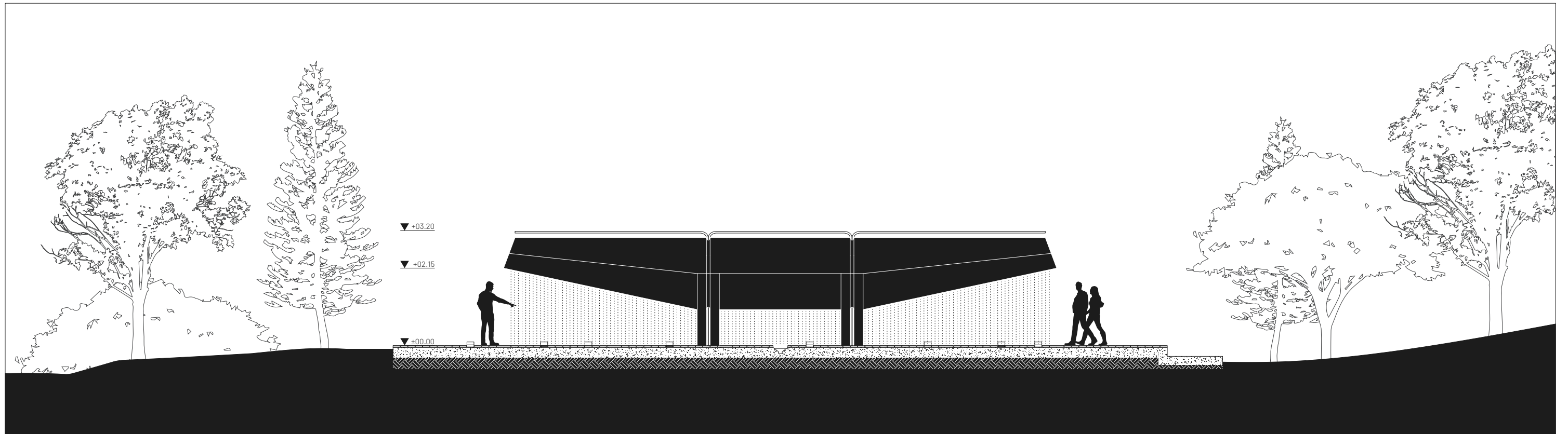
Merkezde, iki ayak üzerinde hafifçe yükseltilmiş büyük, soyut bir kumtaşı bloğu duruyor. Üst kısımdan galvaniz borularla gelen su, taşa şekil veren ustanın bıraktığı en küçük keski izlerini buluyor, oralarından akıyor. Bu ilk yaralar, keskin ve bilinçli darbeler, tasarıma şekil verecek dinamik sürece başlangıç noktası oluyor. Onlarca yıl içinde su, bu izleri oluklara, kanallara, açık yarıklara dönüştürerek anıta şekil verecek. İlk 50 yıl içinde büyük boşluklar görünür hale gelecek; bir yüzyıl içinde ise kumtaşının ortası tamamen aşınarak arkadaki manzaraya açılan bir pencereye dönüşecek.

Bu yavaş kayboluş bir yıkım değil—bir ifşa.

Aşınma burada güçlü bir metafora dönüşüyor: hafızanın durağanlık ile değil, sürekli yeniden şekillenerek hayatta kaldığını anlatıyor. Tıpkı uğradıkları şiddet anlarının çok ötesinde hatırlanan diplomat şehitler gibi, taş da ilk darbelerinin izlerini taşıyacak—zamanla büyüyen, yumuşayan ve derinleşen izler.

Aşınma bir tanıklık eylemine dönüşüyor.

Doğa her travmayı, her hareketi, her insan izini hatırlar. Fakat onları dönüştürerek, değiştirerek kendi parçası haline getirir. Hafıza da böyle yaşar: değişerek, çoğalarak, akarak.

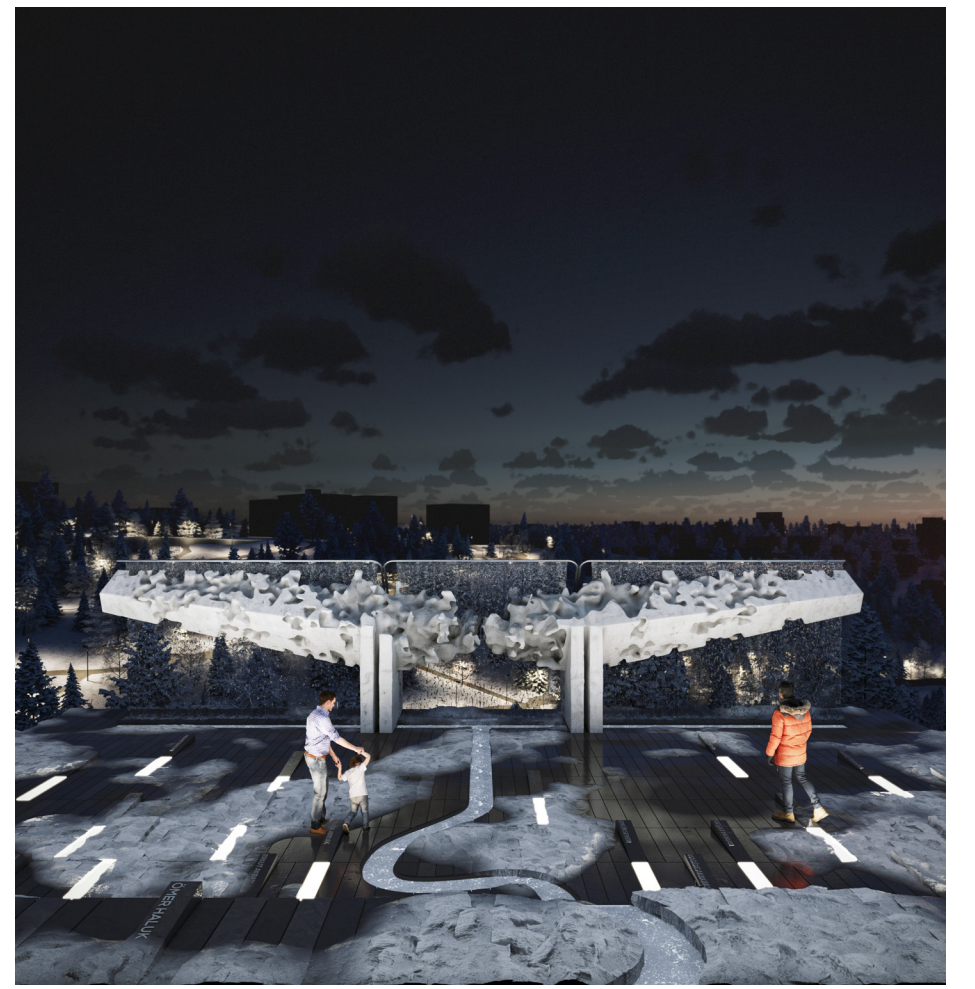
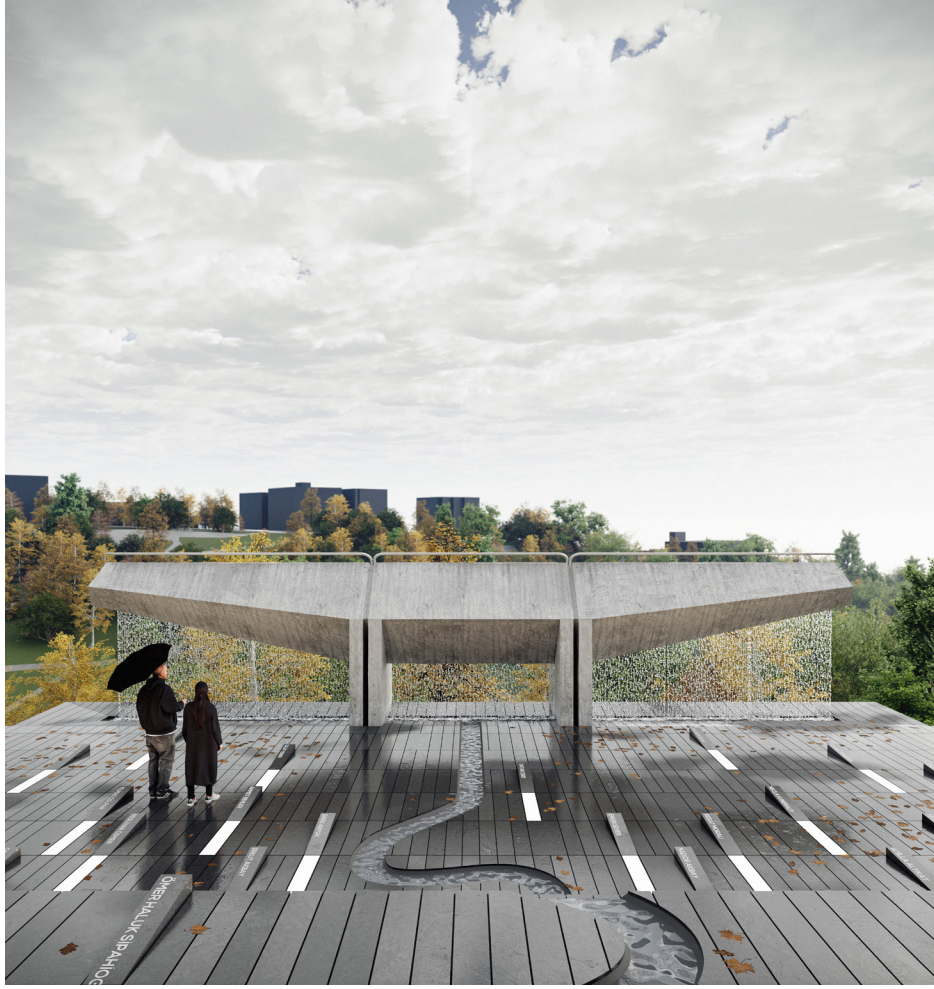

Tasarım Kararları ve Mekansal Kurgu:

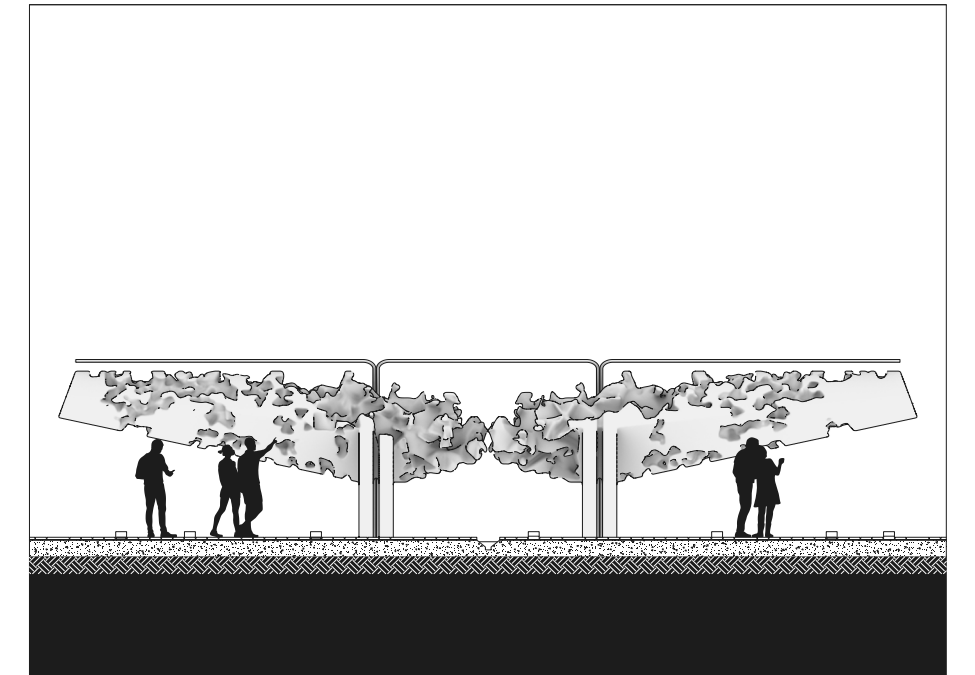
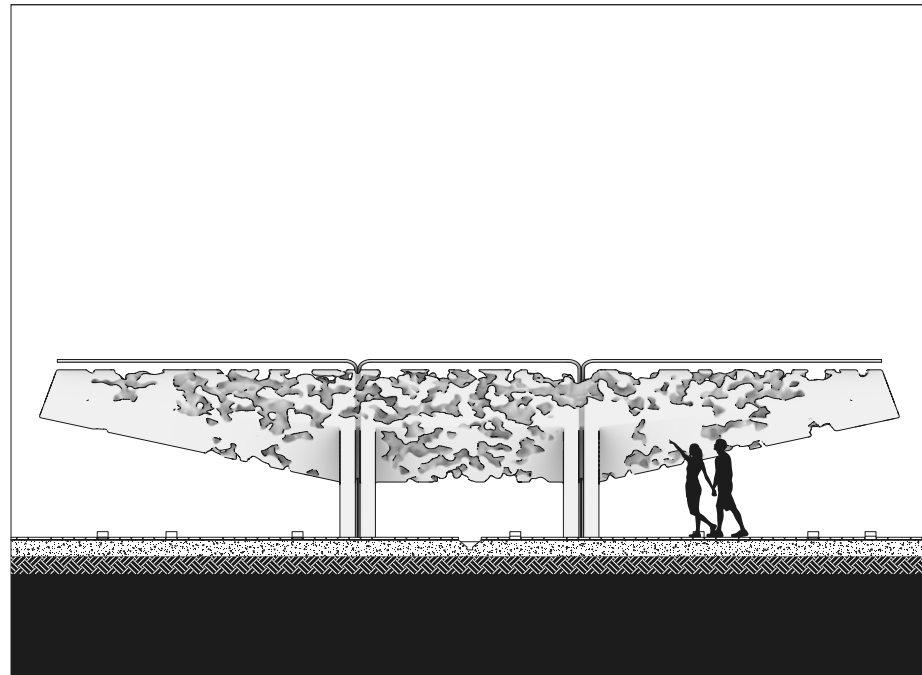
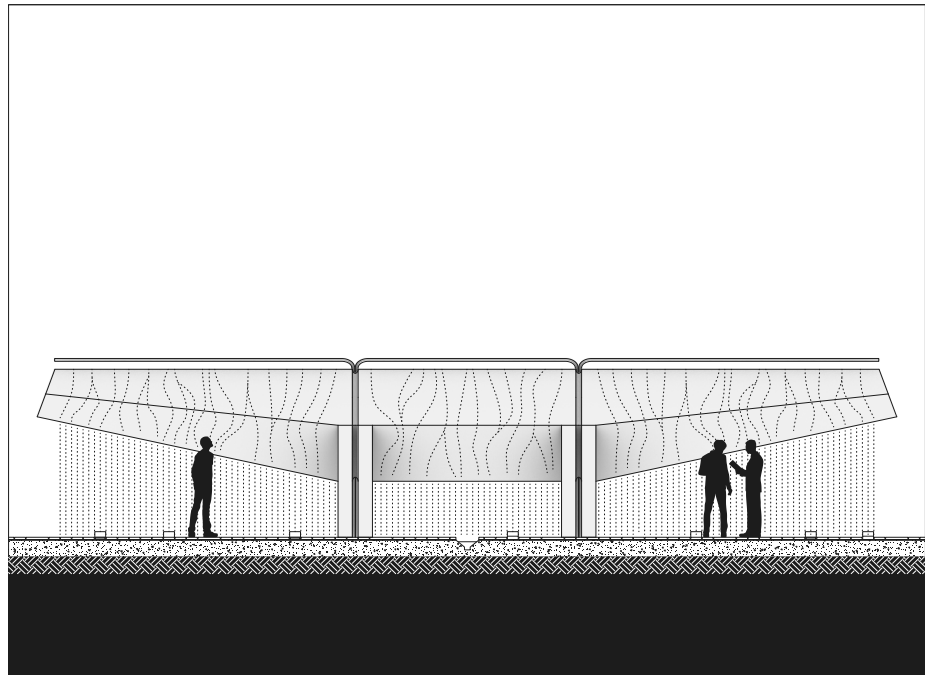
Bu kavramsal yaklaşım, projenin her aşamasında mekânsal bir dile dönüştürülmüştür.

Monoblok:

İki ayak üzerinde yükselen, soyut geometrik formdaki kumtaşı bloğu, zamanla doğanın etkisiyle biçim değiştirecek bir malzeme olarak seçilmiştir. Galvaniz borularla getirilerek damlatılan su, taş yüzeyine ince bir akışla bırakılır. Monobloğu şekillendiren keski izlerinden sızarak taşın iç yapısına işler ve zaman içinde bu izleri büyüterek yeni boşluklar oluşturur. Statik bir obje değil, zaman içinde değişen, şekil değiştiren dinamik bir objedir.

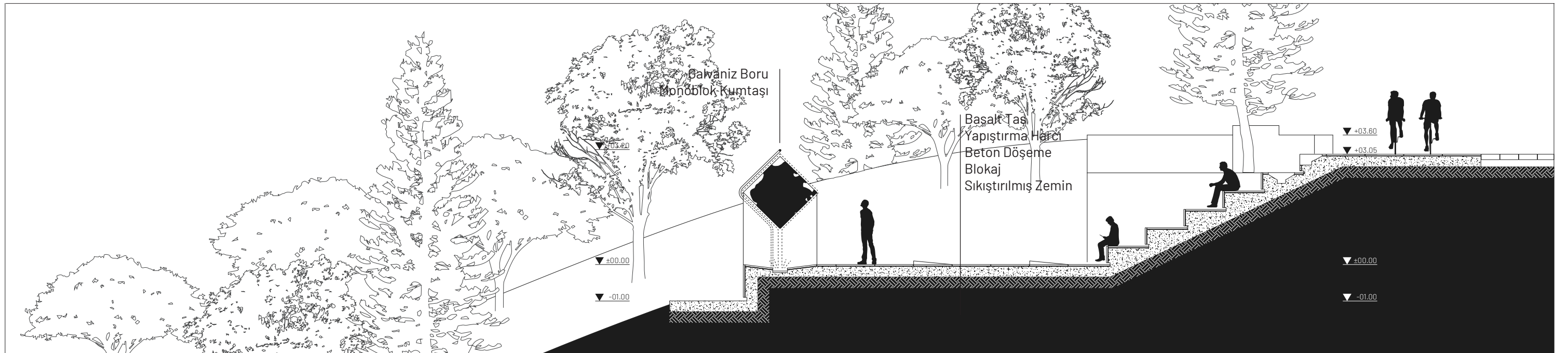

sürekli yontulmaya devam eden anıtın zaman içinde dönüşümü

Amfi:

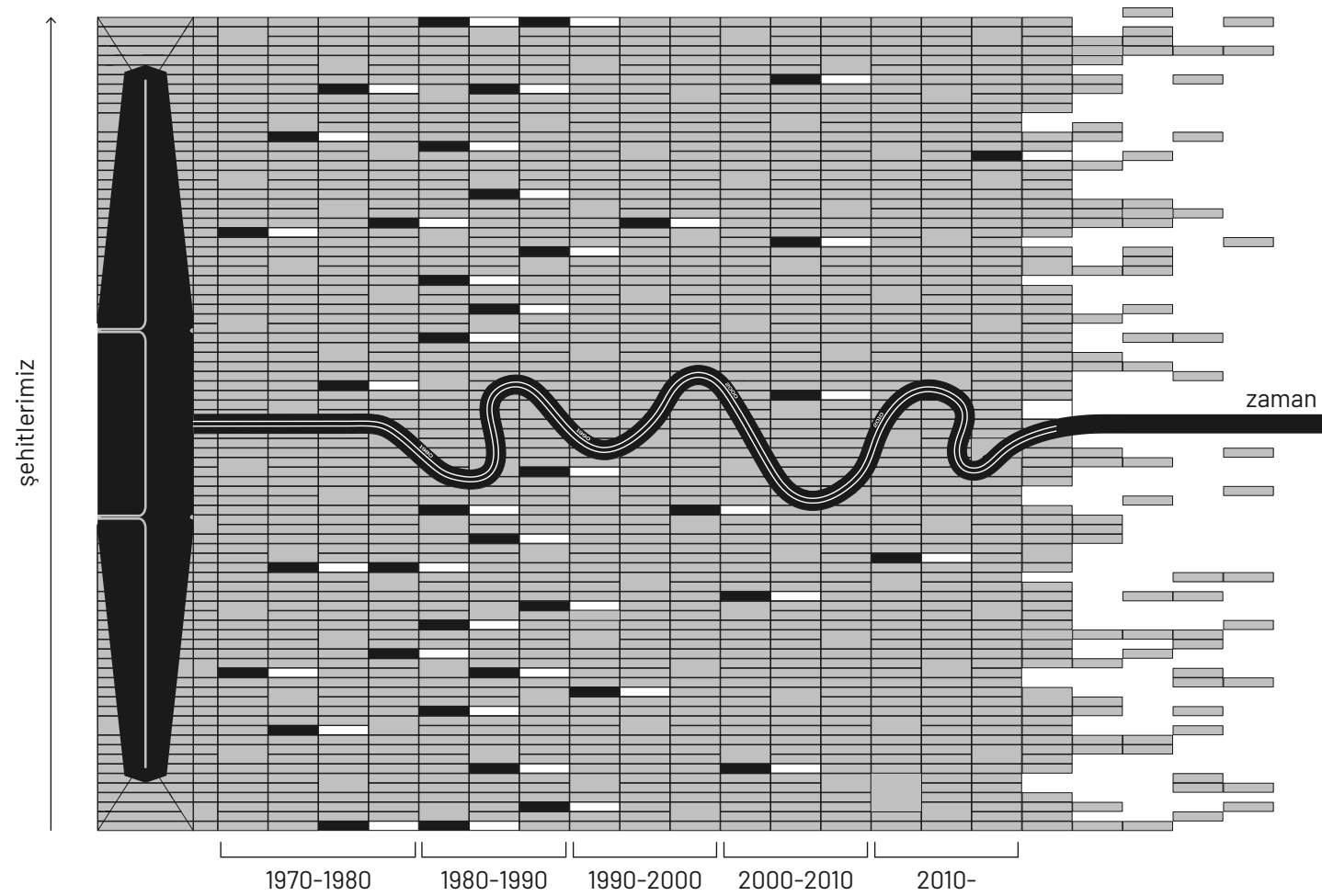
Anıtı karşılayan kamusal merdiven, kentlinin vakit geçirebileceği bir amfiye dönüşür. Bu amfi, anıta karşı bir bakı alanı oluşturarak, anıtı şehrin silüeti ve botanik parkının manzarası ile bir mizansene dönüştürür.

Zamanın Akışı:

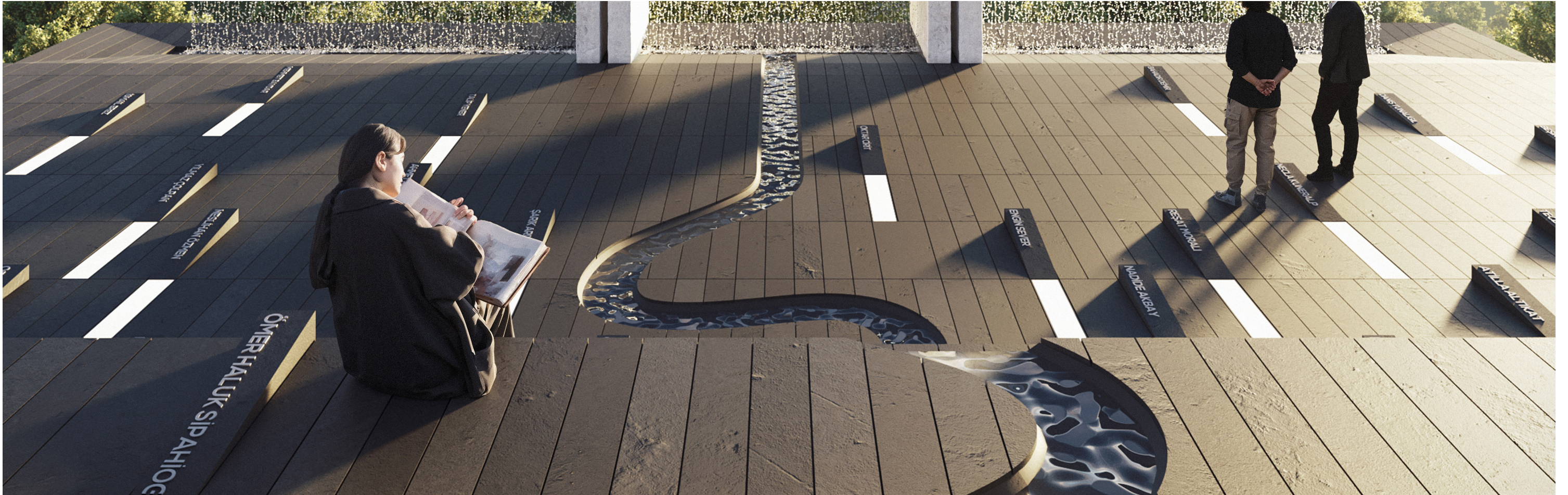
Anıta doğru uzanan geniş amfinin ortasında, sürekli ve hafif bir şekilde akan su kanalı yer alır. Bu akış, geçmişten bugüne ve geleceğe uzanan bir zaman çizgisidir. Ziyaretçiyi anıta kadar eşlik eden bu kanal, travmaların karşılık geldiği yıllarda bükülerek ve şekil değiştirerek kamusal yüzeyi parçalar ve bozar.

İsim Taşları:

Bazalt kaplama zemine yerleştirilen taş bloklar, diplomat şehitlerin isimlerini taşır. Yükselen bu bloklar, yürüyüşün akışını bilinçli şekilde keser; ziyaretçiyi adımlarını dikkatlice atmaya, bastığı yeri düşünmeye ve her adımda bir saygı eylemi gerçekleştirmeye zorlar. Her bir bloğun arkasından gelen zemin aydınlatması karanlıkta parlayarak hem kendini hem anıtı aydınlatır. Taşların yönelimi anıta doğru hizalanmıştır; her biri bir kaybın izini sürer gibi kumtaşı bloğuna yönelir.

Bu kurgu peyzajı domine etmek ya da tek bir anlatı empoze etmek istemez. Bunun yerine kaybın, direncin ve doğanın buluştuğu bir mekân sunar. Hafızanın, korunacak bir nesne değil; dikkatle, saygıyla, defalarca geçilmesi gereken bir manzara olduğunu hatırlatır.

Yontu:

Anıt biten bir şey değildir.

Anıt sürekli oluşan bir şeydir.

Taş aşındıkça, manzara açığa çıkar; su derinleştikçe, hafıza yüzeye daha çok yaklaşır.

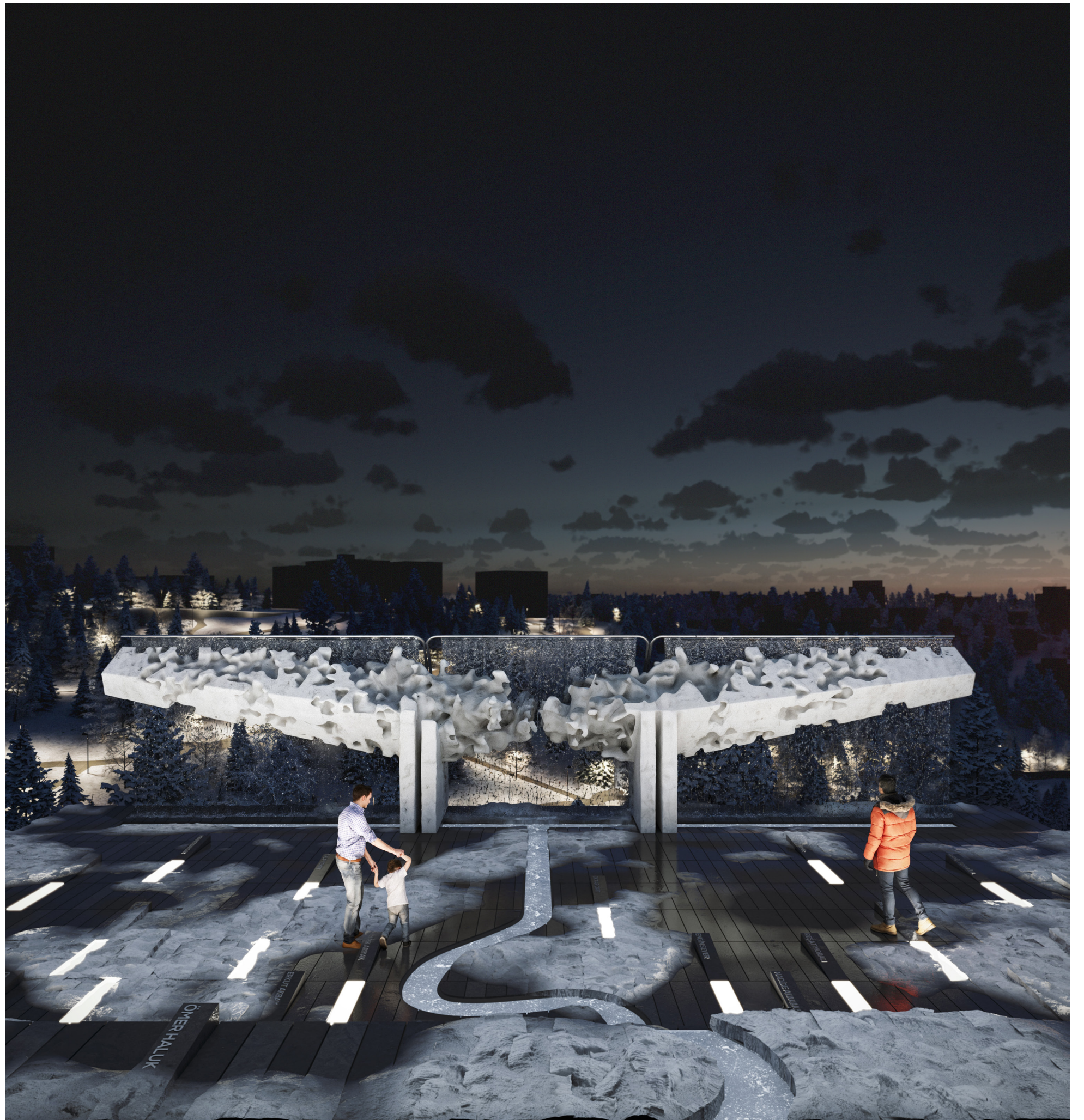
Bu yavaş dönüşümde, her kaybın zamanla silinmediğini; tam tersine, yeniden ve farklı biçimlerde iz bıraktığını anlatır.

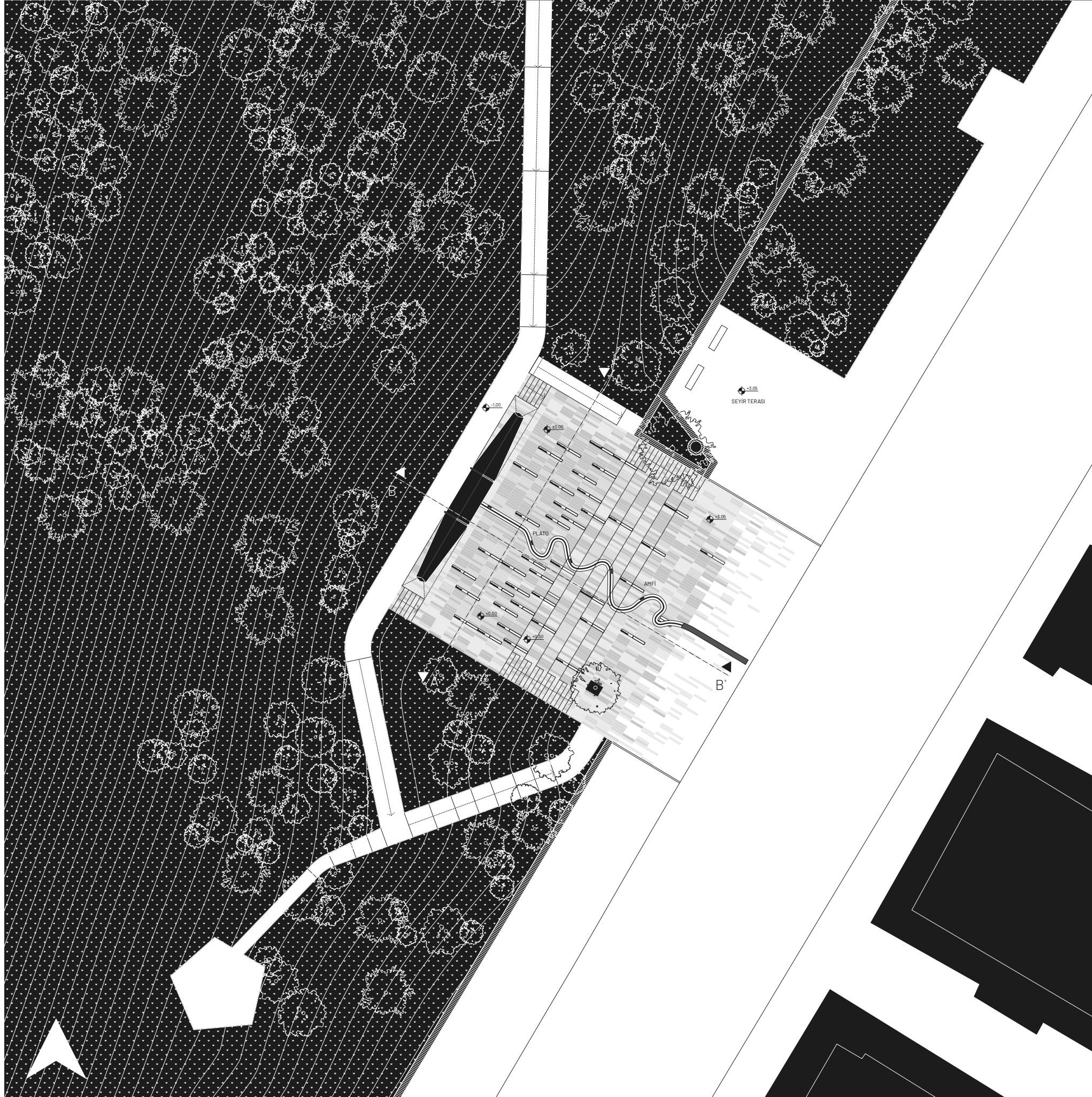
Sonuçta, bu yer yokluğu yüceltmez—yokluğu görünür, solunur, paylaşılabilir kılar.

Hafızanın bir kale değil, bir akarsu, bir taş, bir boşluk olduğunu öğretir.

**Ellerimiz çoktan gitmiş olsa da, su işini sürdürmeye devam edecek.
İlk ziyaretçilerin ayak sesleri silinse bile, taş konuşmayı sürdürecektir.
Kelimelerle değil.**

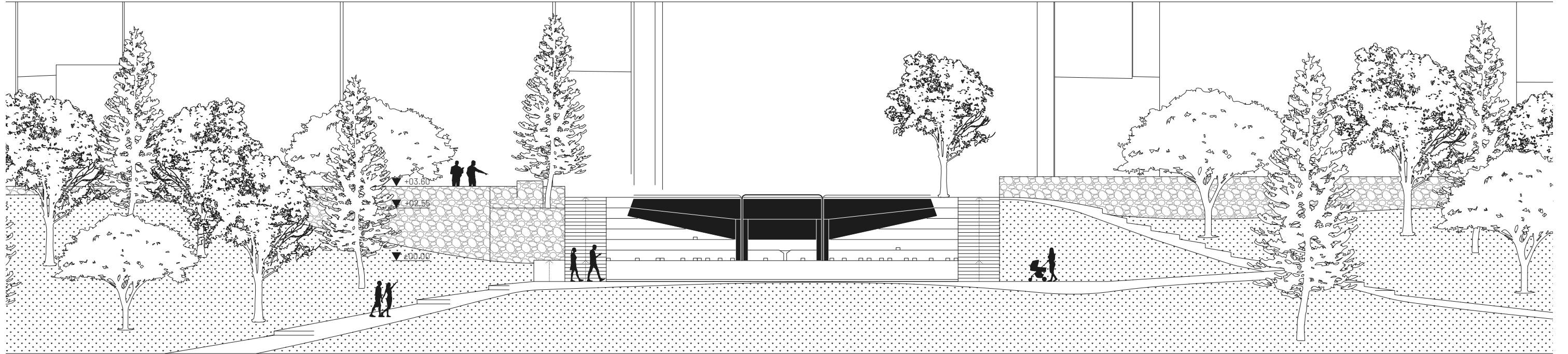
Zamanın yavaş ve sonsuz hatırlamasıyla.

Vaziyet Planı

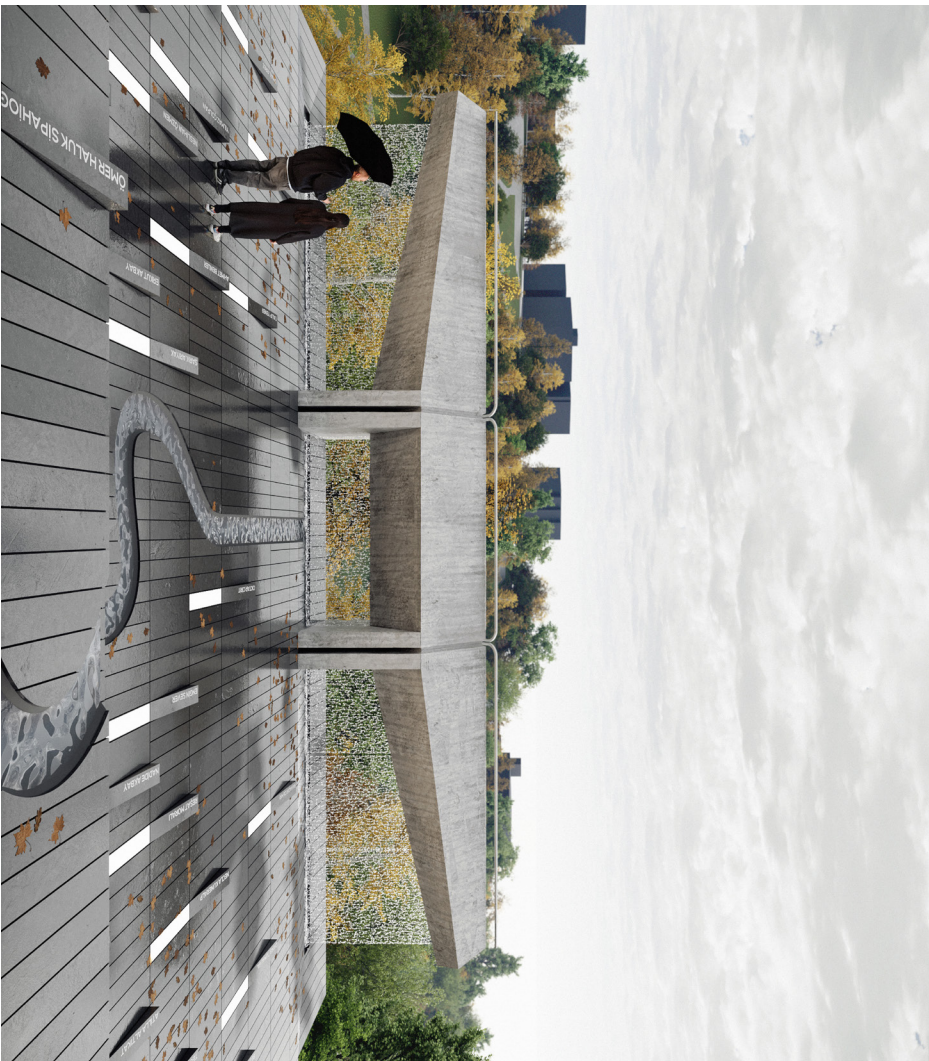

Üst Ölçek Yaklaşımları

YONTU:

Bir anıt nedir ki, zamana karşı hatırayı kurtarma çabasından başka?

James E. Young'a göre anna eyleminin pasif bir nesne formunda hayat bulması hatıratmanın aksine, "unutulmaya mahkum" olduğudur.

Gerçek hatıza donuk değildir. Dinamiktir, yer ve şekli değişir, silinir, yeniler belirir—yasar. Geçmişî taşı hasetmeye çalışan geleneksel anıt anlayışına karşılık bu anıt, başka bir pozisyon almaktadır. Hatıramın, tıpkı doğa gibi sürekli bir değişim olduğuna.

Bir metafor olarak aşımınca

Merkezde, iki aykırızda hafifçe yuvarlatılmış büyük, soylu bir kumtasi biyokumrugu. Ust kumtadan galyaniz buluntlari agelin su, tiazaki veren, suyan biyokumru, en tucuk keski belim buluntur, onlardan akıyor. Bu, ki ykarlar, keskin ve bilyuq dadeleer, tasama sepli vererek dinamik surece baslangic noktas oluyur. Dinlerce sepli yilinde su, bu izleri olmalia, kanalarla, ak yankilana duysunurcek ama sepli vererek, ki 50 yil içinde büyük bostikler qofrutur, hale gelecek, bir yuzyl içinde ise kumtasiin ortasi tamamen asnakak akhadaki manzaraya acilan bir perçeriyeriyer donusacak.

Bu yavaş kayboluş bir yıkım değil—bir ifşa

Aslında burada güçlü bir metafora dönüşüyor: harfzın duraganlık ile değil, sürekli yeniden şekillenerek hayatta kaldığını anlatıyor. Tıpkı uydurukları şiddet anlarının çok ötesinde harfların diploma sehterleri gibi, taş da ilk darbelerinin izlerini taşıyacak— zamanla büyüyen, yumuşayan ve derinleşen izler.

Aşımın bir tanıklık eylemine dönüşüyor.

Doğa her travmayı, her hareketi, her insan izini hatırlar. Fakat onları dönüştürerek değiştirerek kendi parçası haline getirir. Hatıra da böyle yaşar: değişerek, çoğalarak akarak.

Tasarım Kararları ve Mekanısal Kurgu:

[illegible][illegible]

Yontu

Anıt biten bir şey değildir.

Taş aşındıkça, manzara açılır; su derinleştikçe, hafıza yüzeye daha ç yaklaşıır.

kılar.

Hafızanın bir kale değil, bir akarsu, bir taş, bir boşluk olduğunu öğretir.

Ellerimiz çoktan a

**Kelimelerle değil,
Zamanın yavaş ve sonsuz hatırlamasıyla.**

**Kelimelerle değil,
Zamanın yavaş ve**

